

S knjigo zaokrožil zgodbo o

**Trajo Brizani
o genialnem
očetu**

Uki Brizaniju

Pri Mohorjevi družbi je izšla knjiga Imra Traja Brizanija o njegovem očetu. Uka Brizani: glasbeni genij ni samo knjiga o izjemnem glasbeniku, ki je za seboj pustil občudovanja vredno zapuščino. Njegova zgodba je zagotovo tudi izjemna spodbuda vsem, da ni ovir, kadar je želja močna. Kajti Uka je dobesedno iz blata prišel pod odrske reflektorje ...

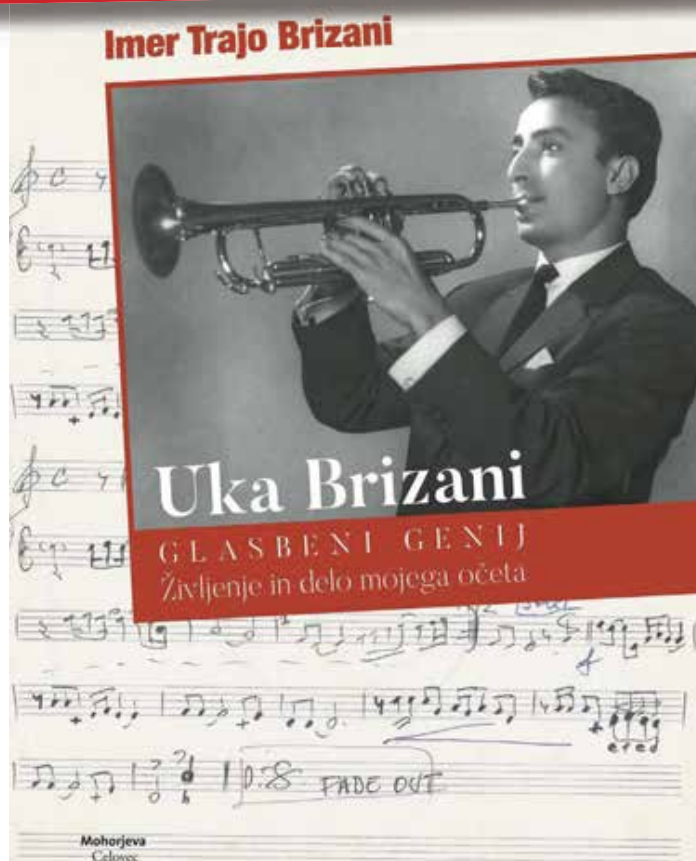
Avtor knjige Imer Trajo Brizani je glasbenik romskega rodu iz Prištine, ki že desetletja z družino živi v Ljubljani, kjer deluje kot kompozist, aranžer, vokalist in instrumentalist v sodobni jazzovski glasbi, v kateri ostajajo najplemenitejši sledovi bogatega romskega glasbenega izročila. Njegov oče Uka je bil v svojem aktivnem glasbenem življenju ena od največjih glasbenih osebnosti ne le na Kosovu, ampak v vsej Jugoslaviji, pa tudi zunaj nje. Knjiga prikazuje Uko Brizanija s treh vidikov: glasbenega, značajskega in romskega. Rod Brizanijev namreč prihaja iz romskega ljudstva, zato je njegov karierni uspeh izjemno pomemben, saj ni malo Romov, ki so vdani v »usodo«
preziranega ljudstva. Prav za te

je še toliko bolj pomembno, da gredo po poti, ki jo je prepričljivo začrtal Uka Brizani.

»Knjiga o očetu Uka Brizani: Glasbeni genij je nastajala že od leta 1989, odkar je prišel iz Prištine v Ljubljano zaradi bolezni. Še danes prihajajo sveže informacije o njem od njegovih še živelih prijateljev, s katerimi se veliko let nismo niti videli niti slišali,«
pravi Trajo, ki je bil sicer od malega ponosen na očeta, ki je dobesedno po blatu gazil iz romske vasi, se pri mostu preobul iz visokih škornjev v lepše čevlje, da je nadaljeval pot do službe, a je šele ob pisanju res dojel njegovo veličino. »Ob pisanju knjige sem izvedel veliko novega o njegovem marljivem delu, značaju in tudi delu na glasbenem področju.«

Tudi zaradi vseh novih dognanj si zdaj Trajo želi, da bi se očetu v prihodnje poklonil še s filmom: »Zelo si želim posneti dokumentarni film o očetu, saj se mi zdi, da je knjiga šele začetek, glede na to, koliko novih informacij še prihaja o njem.«

Čeprav je tudi sam izbral glasbeno pot, je zanimivo, da o očetovem delu dolgo ni prav resno premišljeval. Verjetno je to razumljivo – za vsakega otroka je oče pač oče. Kaj oče počne zunaj doma, otrok ne

Uka Brizani je bil v svojem aktivnem glasbenem življenju ena od največjih glasbenih osebnosti ne le na Kosovu, ampak v vsej Jugoslaviji, pa tudi zunaj nje.

zanima preveč. In čeprav sta oba delovala v glasbi, je Trajo verjetno še nalašč iskal svojo pot daleč stran od očetove, da ga ne bi pri kariernih podvigih primerjali preveč oziroma mu očitali kakšnih privilegijev zaradi očeta. Tako torej šele zdaj nabira informacije in se jim čudi.

»Moj spomin na očeta in življenje z njim je nekaj neprecenljivega. Moja mama ga je podpirala in zelo cenila. Delal je cele dneve in noči. Pisal je aranžmaje in bil zelo jasen glede svojih vizij. S skupnimi močmi sta dosegla, da smo otroci glede na okolje, v katerem smo živeli, zelo izobraženi. Do mene je bil vedno zelo jasen, odločen, saj je imel vizijo o svojih otrocih,«
pravi Trajo, ki si na vprašanje, kateri je bil

očetov največji karierni dosežek, sploh ne upa neposredno odgovoriti. »Tega je preprosto preveč, da bi lahko nekaj označil kot najboljši. Izjemen je bil kot trobentač, kot dirigent, velike uspehe je imel s svojo skupino ... Pri rosnih 18 letih je dobil zaposlitev v Simfoničnem orkestru RTP, kar je izjemno za kogarkoli, kaj šele za glasbenika iz romskega naselja. Prejel je nagrado Josipa Broza Tita za področje umetnosti, glasbe, bil je zmagovalec tekmovanja Prva trobenta v Jugoslaviji leta 1961. Dirigiral je glasbene parade v Radencih, pa Opatijski festival leta 1985, Evrovizijo 1987 ...«
naševa Trajo in tako dokaže, da je beseda genij v naslovu knjige še kako upravičena.

Sonja Javornik

Tudi avtor knjige Imer Trajo Brizani je prejel državno priznanje za svoja glasbena dela.